

zástavy, navrhl dlužník odklad exekuce. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud ho zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud, ač, a to správně, uznal, že žalobou o zrušení exekuce ohledně nemovitosti opírající se o to, že se vymáhající věřitelka zavázala propustiti nemovitost ze zástavy pro vymáhanou pohledávku, jest splněn důvod k odkladu exekuce podle §u 42 čís. 5 ex. ř., nevyhověl návrhu na odklad, protože podle jeho názoru schází další předpoklad odkladu, ohrožení povinné strany v případě pokračování v exekuci neodvratitelnou neb těžko napravitelnou újmou (§ 44 první odstavec ex. ř.). Taková újma, jak za to má rekursní soud, povinné straně nehrozí proto, že, prodávši zatím nemovitost, není již jejím vlastníkem a že, i když povinná prodala nemovitost se závazkem dáti nepřevzatá břemena — mezi nimi i vymáhanou pohledávku — vymazati, nebylo ujednáno, že v případě nesplnění tohoto závazku bude povinná zavázána k náhradě škody. Oproti tomu jest uvést, že, i když závazek k náhradě škody do trhové smlouvy výslovně pojat nebyl, hrozí povinné straně přes to v případě exekučního prodeje nemovitosti nebezpečí, že na ni bude od nynějšších vlastníků nemovitosti pro nesplnění onoho závazku o náhradu škody nastupováno. Povinné straně hrozí proto z pokračování exekuce újma nenahraditelná nebo těžko napravitelná a postrádaný rekursním soudem předpoklad pro odklad exekuce podle §u 44 první odstavec ex. ř. jest splněn.

Čís. 6706.

Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí a měst s právem municipálním.

Předpis §u 5 (4) a (5) zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. vztahuje se i na případy hospodářské správy vedené před účinností zákona. Lhostejno, zda jde o starostu dosud úřadujícího či již jsoucího mimo úřad. Nerozhodl-li dosud dohlédací úřad o povinnosti k náhradě škody, jest žalobu proti starostovi o náhradu škody pro tentokráte odmítnouti.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1927, Rv II 389/26.)

Žalobu obce proti bývalému starostovi o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou soudů i s předchozím řízením a žalobu pro tentokráte odmítl.

Důvody:

Jde o spor, v němž žalující obec domáhá se náhrady škody na žalovaném z hospodářské správy obecní, kterou jako starosta žalující

obce po dobu svého úřadování před rokem 1919 byl vedl. Pro ten případ platí nyní podle §u 16 (7) zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n. předpis §u 5 (4) a (5) tohoto zákona, který zní: »O povinnosti k náhradě škody rozhoduje bezprostřední úřad dohlédací, z jehož výroku může se jak obec, tak i ten, proti němuž byl výrok na náhradu škody vydán, odvolati. Na základě pravoplatného výroku dohlédacího úřadu rozhoduje řádný soud o výši náhrady, při čemž výrokem dohlédacího úřadu o povinnosti k náhradě škody je vázán.« Předpis tento jest předpisem formelního práva, o němž neplatí předpis práva materiálního §u 5 obč. zák. a vztahuje se tedy i na případy týkající se hospodářské správy obecní před jeho účinností vedené, poněvadž pro tento případ nemá zákon přechodných ustanovení (§§ 29 a 42 j. n., §§ 57, 59 cit. zák., prováděcí nařízení k cit. zák. ze dne 27. dubna 1922 čís. 143 sb. z. a n. ku §u 57). Zákon nový též nerozeznává, zda jde o starostu ještě úřadujícího, či již mimo úřad jsoucího, naopak jest samozřejmo a plyne z ustanovení §u 16 (6) a (7), §u 18 (1), (2) a (3), že revise hospodářství obecního a předpisy o ní vztahují se i na období minulé a starosty v obdobích těch úřadující. Podle uvedeného předpisu přísluší soudům rozhodovati pouze o výši náhrady, úřady správními co do důvodu již zjištěné. Z přednesu stran je však patrné, že o povinnosti žalovaného k náhradě škody z vedení hospodářské správy obecní způsobem předepsaným tímto novým zákonem dosud nebylo rozhodnuto (srv. § 48). Nepříslušelo tedy nižším soudům, by jednaly a rozhodovaly o důvodu zažalované škody jakožto věci, jež nepřísluší na soudní pořad a jest tedy řízení v této příčině provedené i rozsudky na základě jeho vydané znatečnými podle §u 477 čís. 6 c. ř. s. Proto bylo k dovolání rozsudky tyto i s předchozím řízením zrušiti v částech, jež jsou dovoláním dotčeny a žalobu v tomto rozsahu pro tentokráte odmítnouti. (§§ 240 třetí odstavec, 478 první odstavec, 503 čís. 1 a 513 c. ř. s.).

Čís. 6707.

Zemský fond (na Moravě) jest oprávněn domáhati se na manželském otci náhrady útrat s ošetřením dítěte v nemocnici, třebaž otec nesouhlasil s odevzdáním dítěte, stíženého nakažlivou nemocí, do nemocnice.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1927, Rv II 707/26.)

Nezletilý syn žalovaného, onemocnivší spálou, byl dopraven k nařízení okresní politické správy do zemské veřejné nemocnice v Z. na Moravě. Náhrady výloh, jež vzešly jeho ošetřováním v nemocnici, domáhal se zemský fond na žalovaném otci. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y: Rozhodnutí sporu závisí od posouzení otázky, zda nucené umístění nemocného ve veřejné nemocnici ve všem, co s tím souvisí, tedy i včetně stravování tam a léčení, spadá pod pojem izolace a zda tedy stát je povinen, hraditi také náklad na stravování nemocného a jeho léčení v nemocnici. Rodiče jsou podle §u 139 obč. zák. povinni také péči o fysic-